ΣΦΙΓΞ ΧΩΡΙΣ ΛΥΣΙΝ *)

«Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς σαιζὸν συνηντώμεθα ἀρκούντως συχνά, ποτὲ ὅμως δὲν τὴν εἶδα ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὴν αἰνιγματώδη της ἀτμόσφαιραν. Ἐσκεπτόμην ἐνίοτε, μήπως ἦτο συνδεδεμένη μὲ κανένα ἄνδρα, ἀλλ' ἦτο τόσον ἀπρόσιτος, ὥστε πάραυτα ἀπέβαλλα τοιαύτην σκέψιν. Μοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐξαγάγω ὡρισμένον τι συμπέρασμα, καθότι ἡ λαίδη Ἄλροη ὠμοίαζε τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα κρύσταλλα, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶμεν εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ τὰ ὁποῖα ἐνῶ λάμπουν καὶ εἶνε διαφανέστατα, μετὰ μίαν στιγμὴν χάνουν κάθε διαφάνειαν, κάθε λάμψιν, καὶ γίνονται θολά, κοτεινά. Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα νὰ ζητήσω τὴν χειρά της. Ἤμην ἀφανισμένος· ἀπέκαμα ἀπὸ τὸ διαρκὲς αὐτὸ μυστήριον. Τῆς ἔγραψα εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον καὶ παρεκάλουν αὐτὴν νὰ μὲ δεχθῇ τὴν Δευτέραν εἰς τὰς 6. Συγκατένευσε καὶ ἤμην εἰς τὸν ἕβδομον οὐρανόν. Ἤμην τυφλωμένος ἐξ ἔρωτος, παρ' ὅλον τὸ περικυκλοῦν αὐτὴν μυστήριον, (ὅπως ἐνόμιζα τότε) ἢ ἕνεκα αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ μυστηρίου (ὅπως νομίζω τώρα.) Ἀλλ' ὄχι! . . . Ἠγάπων ἐν αὐτῇ τὴν γυναῖκα, μόνον τὴν γυναῖκα. Τὸ αἴνιγμα, τὸ μυστήριον μὲ ἐτάραττε, μὲ καθίστα παράφρονα. Ἀχ! διατί ἡ σύμπτωσις νὰ μὲ ὠθήσῃ εἰς ἴχνη! . . .

— Καὶ ἀνεκαλύψατε μυστικόν τι; τὸν ἠρώτησα.

— Φοβοῦμαι, ὅτι ναί. Ἀλλὰ κρίνατε μόνον σας.

«Ἔφθασεν ἡ Δευτέρα. Ἐπρογευμάτισα εἰς τοῦ θείου μου καὶ εἰς τὰς 4 ἤμην εἰς τὴν ὁδὸν Μαιρηλεμπόνη. Ὁ θεῖός μου, καθὼς ξεύρετε, κατοικεῖ εἰς τὸ Ρίζεντς πάρκ. Εἶχα ἐργασιαν εἰς Πικαδίλλη καὶ διὰ νὰ συντομεύσω τὸν δρόμον, διηυθυνόμην ἐκεῖ ἀπὸ κάτι ἀποκέντρους καὶ ἐλεεινοὺς δρομίσκους.

«Αἴφνης βλέπω ἐνώπιον μου τὴν Λαίδην Ἄλροη. Φοροῦσε πυκνὸν πέπλον καὶ ἐπήγαινε πολὺ βιαστική. Εἰς τὴν τελευταίαν σκιὰν τοῦ δρομίσκου ἐσταμάτησεν, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ἐξήγαγε κλειδίον, ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πενιχρὸν ἐκεῖνο ἐνδιαίτημα.

«Ἰδοὺ ποῦ ἔγκειται τὸ μυστήριον» εἶπα καθ' ἑαυτόν, ἐνῶ περιειργαζόμην τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας. Ὡμοίαζε μὲ ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνοικιάζονται δωμάτια. Ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος εὗρον ἓν μανδύλιον. Ἦτο τῆς Λαίδης Ἄλροη. Τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔκρυψα εἰς τὸ θυλάκιόν μου. Κατόπιν ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι, τί ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσω. Ἔφθασα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οὐδὲν δικαίωμα εἶχον νὰ τὴν παρακολουθῶ καὶ μετέβην εἰς τὴν λέσχην.

«Εἰς τὰς 6 ἤμην πλησίον της. Τὴν εὗρον ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ καναπέ. Ἐφόρει ἀργυρόφαντον πρωϊνὴν ἐσθῆτα, ἡ ὁποία ἐκούμβωνεν εἰς τὸν λαιμὸν μὲ δύο λαμπροὺς λίθους ἐν σχήματι ἡμισελήνου. Ἦτο ἐξοχως θελκτική.

— «Χαίρω τόσον πολύ, διότι ἤλθετε! μοῦ εἶπεν. Ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν δὲν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ σπῆτι.

«Ἔκπληκτος τὴν παρετήρουν μετ' ἐπιμονῆς· ἐξήγαγον τοῦ θυλακίου μου τὸ μανδύλιόν της καὶ τείνων αὐτὸ πρὸς αὐτὴν «Σᾶς ἔπεσε σήμερον εἰς τὴν Κιόμνερ-στρίτ, Λαίδη Ἄλροη, τῆς εἶπον ἐντελῶς ἤρεμος. Μὲ ἐκύτταξε μὲ φρίκην, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸ μανδύλιον. «Τί ἐκάματε ἐκεῖ;» τὴν ἠρώτησα. «Καὶ τί δικαίωμα ἔχετε νὰ μ' ἐξετάζετε περὶ τούτου; μοῦ ἀπεκρίθη. «Τὸ δικαίωμα ἀνθρώπου, ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ. Ἦλθα σήμερον νὰ ζητήσω τὴν χεῖρά σας».

Ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. «Ὀφείλετε νὰ μοῦ εἴπητε τὰ πάντα», ἐπέμενα ἐγώ. Ἠγέρθη, μὲ ἠτένισε καὶ μοῦ εἶπε. «Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς εἴπω, λόρδε Μιόρτσισον». «Συνηντήθητε μὲ κάποιον ἐκεῖ, ἰδοὺ τὸ μυστικόν σας»! Κατέστη πελιδνὴ καὶ εἶπε. «Οὐδένα συνήντησα ἐκεῖ».— «Εἰπῆτέ μου λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν! παρεκάλεσα αὐτήν. «Σᾶς εἶπον αὐτὴν ἤδη!» Ἤμην ἐκτὸς ἐμαυτοῦ· μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἔχανα τὸ λογικόν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί τῆς εἶπα τότε, φαίνεται ὅμως, ὅτι οἱ λόγοι μοῦ ἦσαν τρομεροί. Ἐπὶ τέλους ὥρμησα ἔξω τῆς κατοικίας της.

«Τὴν ἐπιοῦσαν ἔλαβα ἐπιστολήν της, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπέστρεψα παρευθύς, χωρὶς νὰ τὴν ἀποσφραγίσω, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀνεχώρουν διὰ Νορβηγίαν μὲ τὸν Ἄλλεν Κόλβιλ. Ὅτε, μετὰ ἕνα μῆνα ἐπέστρεψα, τὸ πρῶτον, ὅπερ προσείλκυσε τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ «Πρωϊνοῦ ταχυδρομείου» ἦτο ἀγγελία τοῦ θανάτου τῆς Λαίδης Ἄλροη. Ἐκρυσολόγησεν εἰς τὸ θέατρον καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπέθανε ἀπὸ πνευμονίαν. Ἀπεμακρύνθην τῆς κοινωνίας καὶ ἀπέφυγα κάθε συνάντησιν. Πόσον παράφορα τὴν ἠγάπων! Θεέ μου, πόσον ἠγάπων τὴν γυναῖκα αὐτήν!

— Καὶ δὲν μετέβητε εἰς ἐκείνην τὴν ὁδόν, εἰς τὴν κατοικίαν ἐκείνην; τὸν ἠρώτησα.

— Πῶς ὄχι! Μίαν ἡμέραν μετέβην εἰς Κιόμνερ στρίτ. Δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ μεταβῶ ἐκεῖ· μὲ ἐβασάνιζον διάφοροι ὑποψίαι. Ἔκρουσα τὴν θύραν· μία γηραιὰ γυνή, ἀξιοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, μοῦ ἤνοιξε. Τὴν ἠρώτησα ἂν ἐνοικιάζῃ δωμάτια. «Μάλιστα, μοῦ ἀπεκρίθη. Εἶνε ἐλεύθερο αὐτὸ τὸ σαλονάκι. Εἶνε τρεῖς μῆνες τώρα, ποῦ ἡ κυρία ποῦ τὸ νοίκιαζε δὲν ἐφάνη.»— Μήπως εἶνε αὐτή; ἠρώτησα δεικνύων τὴν φωτογραφίαν τῆς λαίδης Ἄλροη. «Ὅλη κι' ὅλη!» «Πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ;»—«Ἡ κυρία αὐτὴ ἀπέθανε.» —Ἀδύνατον! ἦτο τόσον καλή! Μ' ἐπλήρωνε τακτικὰ κάθε ἑβδομάδα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἔρχεται καμμιὰ φορὰ καὶ νὰ κάθεται εἰς το δωμάτιο.» Συνηντᾶτο μὲ κανένα ἐδῶ; ἠρώτησα. Ἀλλ' ἡ γραῖα μὲ διεβεβαίωσεν, ὅτι ἡ λαίδη ἦτο πάντοτε μόνη καὶ οὐδεὶς τὴν ἐπεσκέφθη ποτέ. «Καὶ τί ἔκαμνε ἐδῶ;» «Ἐκάθητο ἁπλούστατα στὸ δωμάτιό της, ἐδιάβαζε, ἔπερνε καὶ καμμιὰ φορὰ τὸ τσάϊ της ἐδῶ.»

«Δὲν ἤξευρα τί νὰ εἴπω εἰς ὅλα αὐτά· ἔδωκα χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὴν γραῖαν καὶ ἀπῆλθον. Καὶ τώρα τί μοῦ λέγετε σεῖς; Νομίζετε, ὅτι ἡ γραῖα μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

— Εἶμαι πεπεισμένος.

— Τότε, διατί ἡ λαίδη Ἄλροη μετέβαινεν ἐκεῖ;

— Ἀγαπητὲ Δζέραλδ, ἡ λαίδη Ἄλροη ἦτο μία συνήθης γυνὴ μὲ τὴν μανίαν τοῦ μυστηριώδους. Ἐνοικίαζε τὸ δωμάτιον ἁπλῶς διὰ νὰ προξενῇ εἰς τὸν ἑαυτόν της τὴν εὐχαρίστησιν, τοῦ νὰ μεταβαίνῃ ἐκεῖ ὑπὸ πυκνὸν πέπλον καὶ νὰ προξενῇ τὴν ἐντύπωσιν μυθιστορηματικῆς ἡρωίδος. Εἶχε πάθος πρὸς τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἡ ἰδία δὲν ἦτο εἰμὴ Σφὶγξ χωρὶς λύσιν.

— Ἔτσι νομίζετε;

— Εἶμαι βεβαιότατος περὶ τούτου.

Ὁ λόρδος Μιόρτσισον ἐξήγαγε τὴν κομψὴν θήκην, τὴν ἤνοιξε καὶ παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν φωτογραφίαν. «Θὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα!» εἶπεν ἐπὶ τέλους.

(Μετάφρασις) **ΦΥΛΛΙΣ**

*) *Τέλος.*